Σήμερον ἡ ἐπαγγελματοβιοτεχνικὴ τάξις ἑορτάζει πανελληνίως. Ἡ καθιέρωσις τῆς ἐτησίας ἑορτῆς εἶναι ἀξιέπαινος. Εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ποὺ θὰ γίνουν, θρησκευτικοῦ, πατριωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου, ἐπιβάλλεται, ὡς συμβολὴ ἀνόδου τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ὑγιοῦς πολιτισμοῦ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Τὸ σωματεῖον «Πάνσεμνη» τελεῖ αὔριον τὴν πρώτην ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτήν. Εὐκαιρία νὰ προσέξουν ἰδιαιτέρως οἱ συμπολῖται τὸν ὑψηλὸν κοινωνικὸν σκοπόν του. Τὸ νὰ δίδῃ τὸ σωματεῖον, καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ πλειστάκις, χεῖρα ἠθικῆς ἀνανήψεως στὶς παραστρατημένες γυναῖκες, εἶναι ἀποστολὴ ὑψίστη.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΓΡΑΦΕΙ:

ΑΝ ΕΚΛΕΙΨΗ ΤΟ ΗΔΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ, ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ στρατ. ἢ κομμουνιστικὴ δικτατορία

ΛΥΣΣΩΣΑ ΚΑΙ ΘΟΡΥΒΟΠΟΙΟΣ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ. Ἡ «Τζουμχουριὲτ» δημοσιεύει ἐνυπόγραφον ἄρθρον τοῦ συνιδιοκτήτου της κ. Καΐχὰν Σαγλαμὲρ ὑπὸ τὸν τίτλον «Λυσσῶσα ἀντιπολίτευσις».

«Ὁ θάνατος ἀριστερίζοντος βουλευτοῦ — γράφει— ἔδωσεν ἀφορμὴν φωνασκιῶν ἐκ μέρους μερίδος τῆς θορυβοποιοῦ ἑλληνικῆς ἀντιπολιτεύσεως. Εἰς βουλευτὴς τῆς κομμουνιστικῆς Ε.Δ.Α. ὀνόματι Λαμπράκης, ἐξερχόμενος συγκεντρώσεως λαβούσης χώραν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐτραυματίσθη ἀπὸ τρίκυκλον μοτοσυκλέτταν, ὑποκύψας τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῆς Δημοκρατικῆς ἀριστερᾶς ὡς πολιτικὸν ἔγκλημα.

«Εἰς οὐδὲν κοινοβουλευτικὸν καθεστὼς δύναται νὰ συναντήσῃ τις τοσοῦτον λυσσῶσαν ἀντιπολίτευσιν, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν Ἑλλάδα, κοιτίδα τῆς Δημοκρατίας.

«Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ρ.Ε. κ. Καραμανλῆς θεωρεῖται ὡς ὁ καλύτερος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετίαν, διότι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ διακυβερνήσεως τῆς χώρας, ἐπετεύχθη σταθερότης εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ὑψώθη τὸ κῦρος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

«Ἡ κυβέρνησις Καραμανλῆ ἐξηφάνισε τὴν μαύρην ἀγοράν, ἐξηφάνισε τὴν ἀνεργίαν καὶ ἐξύψωσε τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τοῦ λαοῦ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἡ κυβέρνησις ἔτυχε τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ἐξασφαλίσασα 169 ἕδρας ἔναντι 107 τῆς Ἑνώσεως Κέντρου καὶ 24 τῆς ἀριστερᾶς.

«Ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπολίτευσις, κινουμένη ἀπὸ τὸ πάθος τῆς καταλήψεως τῆς ἐξουσίας, προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ κυβέρνησιν ἐπιδείξασαν ἱκανότητας καὶ σημειώσασαν ἐπιτυχίαν.

«Ἡ εὐθύνη διὰ τὴν ἔντασιν τῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀγκύρας —Ἀθηνῶν, ἡ ὑποκίνησις τοῦ Κυπριακοῦ καὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἁλιείας καὶ ἡ ἀναμόχλευσις τῆς παλαιᾶς ἐχθρότητος, βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἀντιπολίτευσιν.

«Ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπολίτευσις δὲν ὑστερεῖ καὶ εἰς πράξεις στρεφομένας ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Τοιαῦται ἐνέργειαι συγχωροῦνται μόνον εἰς τοὺς κομμουνιστάς, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Ἕνωσιν τοῦ Κέντρου, διότι ἐὰν ἐκλείψῃ τὸ σημερινὸν δημοκρατικὸν καθεστώς, θὰ ἀκολουθήσῃ στρατιωτικὴ ἢ κομμουνιστικὴ δικτατορία».

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἰδία ἐφημερὶς δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἰατρικῆς τῆς Ἀγκύρας καὶ γνωστοῦ ἱστορικοῦ γλωσσολόγου κ. Σουχεῦλ Οὐνδὲρ περὶ τοῦ τουρισμοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον.

«Ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς—γράφει— οὐδόλως διαφέρει τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν λεπτότητα τὴν ἐπιδεικνυομένην ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας πρὸς τοὺς τουρίστας, εἰς τοὺς ὁποίους παρέχεται πᾶσα εὐκολία. Διὰ τοῦτο, μολονότι δὲν εἰσήλθομεν ἀκόμη εἰς τὴν τουριστικὴν περίοδον, ἡ Ἑλλὰς κατεκλύσθη ἀπὸ τουρίστας».

Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Τοῦ κ. ΣΩΓΗΡΙΟΥ Α. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ κατ' αὐτὰς συμπλήρωσις 128 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ζωηροτάτην ἐπαναφέρει τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἑορτῶν ἐπὶ τῇ 1903ῃ ἐπετηρίδι τῆς ὑπὸ τοῦ Παύλου ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀθηνᾶς πρὸ τοῦ ταπεινοῦ ϐωμοῦ «τοῦ ἀγνώστου θεοῦ» καταλύσεως τοῦ μεγαλουργήματος τῆς λατρείας τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, ἑορτῶν, τῶν ὁποίων κάγώ, ὑφ' ὡρισμένην ἰδιότητα, ηὐτύχησα νὰ μετάσχω. Τὸ μέγιστον τοῦτο γεγονὸς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν περίδοξον ἐκεῖνον Βράχον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὑπὸ τῆς μυθολογουμένης δίκης τοῦ Ἄρεως ὑπὸ τῶν Θεῶν, παρωνυμούμενον Διαστήριον, ἐπέϐαλλε τοὺς αἱμοσταγεῖς νόμους τοῦ Δράκοντος, τοὺς ὁποίους δι' ἡπιωτέρων μέτρων κατήργησεν τοῦ Σόλωνος ἡ μεγαλοφυΐα, τοῦ σοφοῦ Νομοθέτου τῆς τῶν Ἀθηναίων Πολιτείας. Διὰ τοιούτων μέτρων, τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴν ὁ Σόλων εἶχεν ἀναϐιϐάσει εἰς ὑψίστην περιωπήν, «ὡς τὸ σεμνότατον καὶ δικαιότατον Δικαστήριον». Ἀναθέσας εἰς αὐτὴν τὴν ἐπὶ τῆς πόλεως, τῶν ἠθῶν καὶ τῆς θρησκείας ἐπαγρύπνησιν, κατέστησεν «ἐπίσκοπον εἶναι πάντων καὶ φύλακα τῶν νόμων», τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐθέσπισεν.

Ὡς τοιαύτη, κατεδίκαζε πᾶσαν αὐτῶν παράϐασιν καὶ ἐπεμελεῖτο τῆς εὐκοσμίας καὶ τῆς κοινῆς εὐταξίας. Καὶ ἐν τῇ ὑπερτάτῃ αὐτῆς ἐξουσίᾳ ἐπεσκόπει τοὺς πόρους παντὸς πολίτου, ἐτιμώρει τοὺς ὀκνηροὺς καὶ κατεδίωκε τοὺς ἀσεϐοῦντας πρὸς τὰ ἤθη καὶ τὰ πάτρια. Ἔτσι καὶ εἰς τὸν δημόσιον ϐίον δικτατορικῶς ἐπεμϐαίνουσα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλή, ἐξόχως ἐπὶ δέκα πέντε αἰῶνας συντέλεσεν εἰς τὴν ϑαυμασίαν λειτουργίαν τοῦ λαμπροῦ τῶν Ἀθηνῶν πολιτεύματος. Μὲ τοιαύτην ὑπερτάτην ἐξουσίαν τὸ ἀνώτατον ἐκεῖνο Συνέδριον περιϐεϐλημένον, ἀπηρτίζετο ἐξ ἑνὸς Ἀρχόντων. Μόνον τῶν πολιτῶν οἱ ἄριστοι, οἱ διακρινόμενοι διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐν τῷ ϐίῳ σωφροσύνην ἠδύναντο νὰ μετάσχωσιν αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Ἰσοκράτην, «εἰ δέ τις παρεισέδυε κακὸς εἰς Ἄρειον Πάγον ἀνεϐαίνων, ὦ τινες ἐν τῇ ἰδίᾳ φύσει χρῆσθαι καὶ μᾶλλον τοῖς ἐκεῖ νομίμοις ἢ ταῖς ἑαυτοῦ κακίαις ἐμμένειν». Ἐκ τοιούτων ἀνεπιλήπτων πολιτῶν τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀπαρτιζόμενον, εἶχεν ἐπισύρει τὸν ϑαυμασμὸν καὶ ἀϐίστακτον τὴν πανταχόϑεν ἐκτίμησιν.

Ῥήτορες καὶ ποιηταὶ ἠμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ προσαγάγῃ αὐτῷ ἐγκώμιον ἐπάξιον. Ἐκ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς οὐδέποτε ἐξήλεγξεν ὡς ἀδίκους τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ. Ἀκριϐῶς δ' ἐκ τῆς τοιαύτης δημοσίας γνώμης ἤντλει τὴν δύναμιν τὸ πάνσεπτον τοῦτο Δικαστήριον, περιϐεϐλημένον μὲ τὴν ἱερότητα τῶν ἀρχαίων θεσμῶν. Μὲ τὴν ἱερότητα ταύτην ἡ πόλις τῆς Παλλάδος διετήρει τὴν αἴγλην τῆς λατρείας τῶν θεῶν καὶ τὴν τοῦ παρελϑόντος μεγαλείου ἐπιϐλητικότητα, παρὰ τὴν ἐκ τῶν ἐμφυλίων πολέμων ἀναταραχὴν καὶ τὴν ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ταπείνωσιν.

☆

Ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἔλϑει ἡ ὥρα, ἵνα διὰ τῶν Ἑλλήνων δοξασϑῇ «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνϑρώπου». Καὶ ἀπέναντι τοῦ Βράχου, τοῦ ἀκριϐῶς ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ ὁποία περιέκλειε τὸ μεγαλότεχνον ἐκεῖνο σύνολον κατοικητηρίου θεῶν, ὁ ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας ἀνατροπεὺς διὰ τολμηροτάτης πνοῆς ἐν μέσῳ τῶν δεισιδαιμονεστάτων Ἀθηναίων μὲ τὴν δᾷδα τῆς νέας τοῦ Ναζωραίου θρησκείας ἀπεδίωξε τὰς φρικτὰς τῶν Ἐριννύων αἰτίας διὰ τοῦ φωτὸς τῆς Ἀληϑείας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς Ἀγάπης. Μὲ τοιοῦτον πρόρριζον κλονισμὸν τοῦ στηρίγματος τῶν θεσμῶν τῆς θρησκείας τῶν Εἰδώλων, μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἤρχισε καταρρέουσα ἡ ὑπάτη περιωπὴ τοῦ Ἀ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΚΑΛΩΣΥΝΗ...

ΤΟΥ ΒΛΑΔΙΜΙΡ ΛΙΝΤΕΜΠΕΡΓ

Σέ μιὰ ἀπόμερη κάπως τοποθεσία στὸ Γικρέγιεϐο, ὑπῆρχε μιὰ ἀποικία Τατάρων. Ἦταν ἕνα παληὸ Ταταρικὸ χωριό. Ὅταν ἡ Μόσχα βρισκότανε ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Τατάρων, στὸν 13ο αἰῶνα, ὁ χάνος τῶν Τατάρων Γκίρεϋ, εἶχε κάμη τὸ χωριὸ αὐτὸ πρωτεύουσά του.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀκρίϐεια, ἐταξίδευε μαζὶ μὲ τὴν τυφλή του γυναῖκα γιὰ τὴ Μόσχα, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ φόρους. Πέρασε τὴ νύχτα μέσα στὴ σκηνή του κάτω ἀπὸ μιὰ ϐελανιδιά. Πρωΐ-πρωΐ, ἦλϑε σ' αὐτὸν ὁ ἐπίσκοπος τῆς Μόσχας μὲ μιὰ αἴτηση, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ περιορίση λίγο τὶς ἀπαιτήσεις του (γιὰ τοὺς φόρους). Ὁ δυνατὸς χάνος εἰρωνεύϑηκε τὸν ἱεράρχη. «Ἂν ὁ Θεός σου εἶναι τόσο δυνατός, ϑὰ εἶχε τὴν δύναμη νὰ μέ καταστρέψῃ».

«Ὁ Θεός μας δὲν καταστρέφει κανέναν. Εἶναι Θεὸς ποὺ συγχωρεῖ καὶ ὑπομένει», ἀπάντησε ὁ Ἐπίσκοπος.

«Τότε ϑὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν τυφλὴ γυναῖκα μου νὰ ἰδῇ»; φώναξε ὁ Χάνος.

«Ἂν εἶναι ϑέλημά Του ϑὰ τὸ κάμῃ. Ἐμεῖς δὲν μποροῦμε παρὰ μόνο νὰ προσευχηϑοῦμε γι' αὐτό». Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος προσευχήϑηκε. Καὶ τότε ἔγινε τὸ ϑαῦμα. Ἡ γυναίκα τοῦ χάνου ἀπέκτησε ξανὰ τὴν ὅρασή της.

Ὁ Χάνος καὶ ἡ γυναίκα του γονάτισαν μπροστὰ στὸν Ἐπίσκοπο, ἐδοξολόγησαν τὸν ϑεραπευτὴ Θεὸ καὶ παρεκάλεσαν νὰ ϐαπτισϑοῦν. Στὴ ϑέση ποὺ ἔγινε τὸ ϑαῦμα ἔτρεχε ἕνα ρυάκι. Ὁ Χάνος, ἡ γυναίκα του καὶ μερικοὶ ἀπὸ τὴν συνοδεία του ϐαπτίσϑηκαν μὲ τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ.

Ὁ Χάνος ἔκτισε σ' ἐκεῖνον τὸν τόπο μιὰ ὄμορφη ἐκκλησία, καὶ στὴ ϑέση ποὺ εἶχε στήσῃ τὴν σκηνή του ἕνα παλάτι. Ἀπ' αὐτὸν προῆλϑε ἡ γενεὰ τῶν Ταρλέτσκι. Τὸ παληὸ παλάτι ϐρισκόταν μπροστὰ στὴν πελώρια ϐελανιδιά, ποὺ οἱ κλάδοι της τώρα σὰν μακρυὰ μπράτσα ἔφϑαναν μέχρι τὴν γῆ. Τὸ παλάτι ξανακτίσϑηκε τὴν ἐποχὴ τῆς αὐτοκράτειρας Ἐλισσάϐετ, σὲ καινούριο στὺλ τῶν Δυτικῶν Χωρῶν, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζαν Ροκοκό.

Οἱ Τάταροι τῆς συνοδείας τοῦ Χάνου ποὺ δὲν εἶχαν γίνει χριστιανοὶ ἔμειναν πιστοὶ σ' αὐτὸν καὶ ἐγκατεστάϑηκαν ἐκεῖ κοντά. Ἀνάμεσα στὸν ρωσικὸ καὶ τὸν ταταρικὸ πληϑυσμὸ δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν καμμιὰ ἐπαφή. Οἱ τάταροι δὲν ἦσαν, ϐλέπετε, χριστιανοὶ καὶ οἱ ρῶσοι τοὺς ἀπέφευγαν. Τί ἔκαμναν οἱ Τάταροι κανεὶς δὲν ἤξερε καὶ κανεὶς δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτούς. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τριγυρνοῦσαν μὲ σακκιὰ καὶ ἀγόραζαν παλαιὰ ροῦχα καὶ κουρέλια. Ἀπὸ μακρυὰ τοὺς ἄκουαν ποὺ τραγουδοῦσαν μὲ τὴ μύτη. «Σιουρουούμ — Μπουρουούμ, Σιουρούμ — Μπουροῦ....».

Τὰ παιδιὰ τοῦ Γικρέγιεϐο καὶ ἄλλων χωριῶν ἔδειχναν στοὺς Τατάρους, γιὰ νὰ τοὺς πειράξουν, τὸ αὐτὶ τοῦ χοίρου. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἕναν ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸ ὅτι οἱ Τάταροι, σὰν Μουσουλμάνοι, δὲν ἔτρωγαν χοιρινὸ κρέας. Ἦταν κωμικὸ νὰ τὸ ϐλέπῃ κανείς. Οἱ Τάταροι, ὅμως, δὲν τολμοῦσαν ποτὲ νὰ ἐπιτεϑοῦν στὰ παιδιά, ἢ νὰ τὰ χτυπήσουν. Τὰ ἄφηναν ἀγόγγυστα νὰ τοὺς πειράζουν. Οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν τὸ εὕρισκαν σωστὸ αὐτὸ ποὺ γινότανε, γιατὶ αὐτοὶ καὶ οἱ πρόγονοί τους καὶ πολλὲς γενεὲς πρὶν ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἐφαρμόσει τὸ ἴδιο μέσο πειράγματος τῶν Τατάρων.

Ὁ μικρὸς Μπομπίκ, ἦταν μόνος στὸν κῆπο ὅταν ἄκουσε ϐοή. Σιουρούμ — Μπουρούμ. Αἰσϑανόταν τὸν ἑαυτό του πολὺ ἀσφαλῆ πίσω ἀπ' τὶς σιδερένιες πύλες. Ἔϐγαλε τὸ ὄχι πολὺ καϑαρὸ μανδύλι του, ἔπιασε μιὰ ἀπ' τὶς ἄκρες του, ἔτσι ὥστε νὰ ἐξέχῃ ἀπὸ τὸν γρόνϑο του καὶ νὰ πειράζῃ μ' αὐτὸ τὸν Τάταρο ποὺ πλησίαζε. Ἐπὶ πλέον, κουνοῦσε τὴν ἄκρη τοῦ μανδηλιοῦ καὶ φώναζε. «Σϐίνο οὔχο, σϐίνο οὔχο!» (Γουρουνίσιο αὐτί, γουρουνίσιο αὐτί). Ὁ Τάταρος προχωροῦσε καὶ δὲν τοῦ ἔδωκε σημασία, αὐτὸ ὅμως ἔδωκε περισσότερο ϑάρρος στὸν Μπομπίκ, ποὺ ἔτρεχε τώρα κατὰ μῆκος τοῦ φράκτη σὰν σκύλος καὶ ἐξακολουϑοῦσε νὰ φωνάζῃ. Τότε ὁ Τάταρος σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ γύρισε πρὸς τὸν Μπομπίκ τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ λοξὰ μάτια, ποὺ στὸν Μπομπίκ φάνηκε φρικτό. Ὁ Μπομπίκ ἤϑελε νὰ τὸ ϐάλῃ στὰ πόδια πανικόϐλητος, σὲ λίγο ὅμως ϐρῆκε πὼς αὐτὸ ϑὰ ἦτανε δειλία. Γι' αὐτὸ ἔμεινε.

«Σοῦ ἔκαμα κανένα κακό; Σὲ ὕϐρισα ἢ σὲ κτύπησα; ρώτησε ὁ Τάταρος, μὲ ἀπαλὴ φωνή.

«Ὄχι», ἐτραύλισε ὁ Μπομπίκ, ποὺ ἀπ' τὸν τρόμο του κόντευε νὰ κλάψῃ.

«Γιατὶ λοιπὸν μὲ προσϐάλλεις;»

«Γιατὶ εἶσαι Τάταρος», εἶπε ὁ Μπομπίκ, ὡσὰν νὰ ἦτανε τὸ πρᾶγμα αὐτονόητο.

«Σὺ εἶσαι Χριστιανός, ἀλλ' ἐγὼ δὲν σὲ προσϐάλλω».

«Ἀλλὰ ὅλοι ἐμεῖς ἐδῶ εἴμαστε Χριστιανοὶ καὶ σεῖς εἶσϑε λίγοι».

«Ἄ, ἔτσι», εἶπε ὁ Τάταρος ὡσὰν νὰ τὸ ἐννοοῦσε. «Κατοικοῦμε ἐδῶ πολὺ κοντά. Θέλεις νἄρϑῃς μαζί μου καὶ νὰ ἰδῆς πῶς ζοῦμε καὶ πῶς δὲν κάνομε κανένα κακό;»

Ὁ Μπομπὶκ ϐρέϑηκε σὲ τρομερὴ ἀμηχανία. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Νὰ εἰπῇ ὄχι, ϑὰ ἦτανε δειλία. Νὰ πάῃ μαζὶ μὲ τὸν Τάταρο; Ἂν τὸν σκοτώνανε καὶ τὸν τρώγανε; Τέτοιες ἱστορίες ἀκούονταν πολλὲς φορές. Ὁ Τάταρος περίμενε ὑπομονετικά, καὶ ὁ Μπομπὶκ ἀποφάσισε μὲ χτυποκάρδι νὰ πάῃ μαζί του. Ἔφϑασαν στὸν συνοικισμὸ τῶν Τατάρων, στὸν ὁποῖο δὲν εἶχε πατήσει ποτὲ κανένας κάτοικος τοῦ Γικρέγιεϐο. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ πολλὰ μικρὰ, καϑαρὰ σπίτια. Παιδιὰ μὲ ὄμορφα ποικιλόμορφα ροῦχα καὶ μὲ κόκκινους κεντημένους σκούφους ἔτρεχαν δῶϑε κεῖϑε καὶ κυττάζανε καλὰ — καλὰ τὸν Μπομπίκ. Ὁ Τάταρος τὰ φώναξε κοντά του καὶ τὰ παρακίνησε νὰ δώσουν τὸ χέρι στὸν Μπομπίκ. Τὸ ἔκαμαν μὲ κάποια δειλία, ὅταν ὅμως τὸν ἄγγισαν καὶ τὸν καμάρωσαν, ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὸ πλευρό του.

Τὰ δωμάτια τῶν σπιτιῶν ἦσαν φωτεινά, ὡραῖα ποικιλόχρωμα χαλιὰ ἦσαν στρωμένα στὸ δάπεδο καὶ κρεμασμένα στοὺς τοίχους. Δὲν ὑπῆρχαν καρέκλες, ἀλλὰ μικρὰ χαμηλὰ τραπεζάκια καὶ μαξιλάρια, σκεπασμένα μὲ χαλάκια γιὰ νὰ κάϑεται κανείς. Ὁ Τάταρος γονάτισε κάτω, ὁ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΕΙΝΑΙ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΑΓΩΝ ΔΡΟΜΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ "MONT,,

Ἡ σημερινὴ ζωὴ πλήττει τὴν νεολαία, δημιουργεῖ ψυχικὰ τραύματα, τὴν ἀναστατώνει καὶ γίνεται ἡ κυρία ἀφορμὴ γιὰ νὰ πάρῃ τὸν κατήφορο. Τὸ Διεϑνὲς Συνέδριο τῆς Παγκοσμίου Ἑνώσεως γιὰ τὴν προστασία τῆς νεότητος καὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ὁ πρόεδρος τῆς Παγκοσμίου Ἑνώσεως δόκτωρ Λοφόν, καϑηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μονπελλιὲ, ἀνέπτυξε τὸ ϑέμα καὶ ἐξήτασε κυρίως τὶς νευροψυχικὲς συνέπειες στοὺς νέους ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἀκατάστατη καὶ ἄρρυϑμη ζωή. Ὁ δόκτωρ Λαφὸν ὑπεστήριξε τὰ ἀκόλουϑα: «Μιὰ ϑασικὴ αἰτία πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε στὴν ἐκπληκτικὴ ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνικὴ πρόοδο τῆς ἐποχῆς μας καὶ στὴν δημιουργίαν νέων ἀνεξαρτήτων κρατῶν γενονὸς ποὺ ἀνέτρεψε τὸν ἱστορικὸ ρυϑμὸ καὶ ἐγέννησε νέες ἀντιλήψεις καὶ νέα ψυχολογία».

Ὁ Γάλλος καϑηγητὴς ἐτόνισε: «Κατὰ ϑάσιν ὁ σημερινὸς νέος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν χϑεσινό, οὔτε καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν. Ἀλλὰ οἱ νέοι τῆς χϑὲς εἶχαν ἕνα πλεονέκτημα: προετοίμαζαν τὸν ἑαυτό τους γιὰ ἕναν κόσμο ποὺ τὸν ἤξεραν, ποὺ εἶχε διαμορφωϑῆ καὶ ποὺ ἡ ἐξέλιξίς του γινόταν μὲ ϑραδὺ ρυϑμό. Ἀντιϑέτως, σήμερα, ἡ πρόοδος καὶ ἡ τεχνικὴ ἐξέλιξις γίνεται κατὰ τρόπον ἀστραπιαῖο καὶ οἱ νέοι δὲν προφϑαίνουν νὰ προσαρμοσϑοῦν στὶς σημερινὲς συνϑῆκες, γιατὶ ἀλλάζουν ἀπὸ τὴν μία στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ γίνεται πιὸ γοργὰ στὴν κοινωνία παρὰ στὸ ἄτομο καὶ στὴν οἰκογένεια.

»Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ μονάχα. Ἡ ψυχολογικὴ συμπεριφορὰ τοῦ τοῦ ἀτόμου ἐπηρεάζεται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὰ τέρατα ποὺ καταϑροχϑίζουν τὴν σύγχρονη συλλογικὴ ζωὴ κυρίως δέ ἀπὸ τὴν συντριπτικὴ κυριαρχία τῆς τεχνικῆς σὲ ὅλα τὰ πεδία τῆς ἰδιωτικῆς καὶ δημοσίας ζωῆς. Οἱ συνϑῆκες ἐργασίας ἔχουν πλήρως ἀνατραπῆ, γιατὶ παρενέϑη ἡ μηχανὴ ἀνάμεσα στὸν ἄνϑρωπο καὶ στὸ προϊόν, γιατὶ ἔχουν τυποποιηϑῆ τὰ πάντα, ἔχει ἐξαφανισϑῆ ἡ προσωπικότης καὶ ἡ ὁμοιομορφία ἀντικατέστησε τὴν δημιουργικὴ ἐλευϑερία καὶ περιπέτεια. Οἱ καινούργιες ἰδέες, οἱ νέες γνώσεις συνέτριψαν τὶς ἀντιλήψεις ποὺ ἕως χϑὲς ἐπικρατοῦσαν καὶ ποὺ ἔδιναν μιὰ αἴσϑησι ἰσορροπίας ἀνάμεσα στὴν οἰκογένεια καὶ στὴν κοινωνία. Ὁ ρυϑμὸς τῆς ἐργασίας δὲν ἀνταποκρίνεται πλέον στὸν φυσιολογικὸ φυσικὸ ρυϑμό. Ὀλόκληρες οἰκογένειες μετακινοῦνται, ὅπως ἄλλοτε οἱ νομάδες ἀπὸ τὴν ὕπαιϑρο στὰ ἐργοστάσια καὶ στὰ ἐργαστήρια. Ὁ ἄνϑρωπος, τὰ μεταφορικὰ μέσα καὶ τὸ οἰκογενειακό του καταφύγιο ἔχουν συναϑροισϑῆ ὅλα μαζὶ καὶ ϐλέπουμε ὅτι τὰ ὄντα κινοῦνται σὰν ρομπότ μέσα στὸν χῶρο ποὺ ἡ τεχνικὴ ἔχει δημιουργήσει. Δὲν ὑπάρχουν πλέον τὰ πατροπαράδοτα κοινωνικά, κλιματολογικὰ καὶ ψυχολογικὰ κίνητρα, ποὺ ἄλλοτε καϑώριζαν τὸ πεπρωμένο του.

»Ἡ τυποποίησις, ἄμεση συνέπεια τῆς προόδου τῆς τεχνικῆς καὶ τοῦ νέου τρόπου ζωῆς, ποὺ εἶναι σχεδιασμένη καὶ συλλογική, ἐξουδετέρωσε τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνϑρώπου. Τὰ μέσα ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν ἄνεσι προσφέρονται σήμερα σὲ ὅλους. Μὲ τὸ σύστημα τῶν πιστώσεων, μὲ τὴν ἐργασία τῶν γυναικῶν, μὲ τὸν ρυϑμὸ ποὺ πῆρε ἡ ζωή, ὅλοι εἶναι σὲ ϑέσι νὰ ἐξασφαλίσουν μερκὲς ἀνέσεις, ἀλλὰ εἶναι ϐέϐαιον ὅτι χάνουν τὸ αἴσϑημα τῆς ἀσφαλείας καὶ κατέχονται τώρα ἀπὸ ἕνα ἄγχος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ σημερινὸς νέος ἀρνεῖται τὴν ζωή, δὲν καταϐάλλει καμμιὰ προσπάϑεια.

»Ὅλοι μπήκαμε σ' ἕναν ἀγῶ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ

ΒΡΟΧΕΡΕΣ... ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὰ «Παμπάτρια» στὸ θέατρο «Φάληρο»

Ἀπὸ τὸν Θίασο ΝΙΚΟΥ ΠΛΕΣΣΑ καὶ ΝΙΚΟΥ ΡΙΖΟΥ

Ἡ συνεχιζομένη ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ μοῦφερε στὴ μνήμη ἕνα παληὸ ϑεατρικὸ ἀνέκδοτο: «Παμπάτρια», ἐπιϑεώρησις Πατρινῆ τῶν Τέλη Τουρνᾶ - Μὰκ Ἀϑάν. Θέατρο «Φάληρο», τὸ δεξιὰ τῆς ἀνόδου σήμερα καφενεῖο «Μισοῦρι». Θίασος: Νίκου Πλέσσα - Νίκου Ρίζου. Καὶ οἱ δύο ϑιασάρχαι ϐέρα Πατρινοί, ποὺ τὸν χειμῶνα, ἐλλείψει στέγης, ὤργωναν τὴν Ἑλλάδα, μὰ τὸ καλοκαῖρι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' ἐδῶ.

☆

Ἀλλὰ τὸ καλοκαῖρι τοῦ 19... ξεπερνοῦσε τὸ φετεινὸ σὲ ἀκαταστασία καιροῦ. Εἶχε περάσει τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Ἰουνίου κι' οἱ ϐροχὲς συνεχίζοντο, χωρὶς καμμιὰ πρόϐλεψη νὰ ϐελτιωϑῇ ὁ καιρός. Τὸ ἀστεροσκοπεῖο τῆς παραλίας — πιὸ ἀκριϐὲς στὰς προϐλέψεις του, ἀπὸ τὸ σημερινὸ «ϐελτίο καιροῦ» — προέϐλεπε ὄχι μόνον παράτασι τῆς κακοκαιρίας, ἀλλὰ κι' ἔνταση. «Τὸ νέο φεγγάρι — ἔλεγε μὲ στόμφο ὁ ἄσσος μετεωρολόγος καπετάνιος ἀπὸ τὸ Γαλαξεῖδι — δείχνει κακοκαιρία».

Καὶ ἐνῷ ὁ ϑίασος ἦταν καϑ' ὅλα ἕτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὶς παραστάσεις του ἀπὸ τὰς 20 Μαΐου μὲ τὰ «Παμπάτρια», αἰσίως εἴχαμε φϑάσει στὶς 20 Ἰουνίου καὶ οὐ